

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/716/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210814
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210814.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10C/254/2012-59 zo dňa 26.2.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a nemajetkovej ujmy v sume 1.100 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, čoho sa mal dopustiť Okresný súd Liptovský Mikuláš v pozícii exekučného súdu v exekučnej veci vedenej podľa sp.zn. súdneho exekútora Ex 9275/2009 (vyloženie nároku zo zmluvy o úvere č. 5371482 od povinného - dlžníka W. X.). Navrhovateľ tvrdil v návrhu, že okresný súd nerozhodol o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti, ale rozhodol až dňa 21.1.2010, stalo sa tak s omeškaním viac ako 20 mesiacov. Postup exekučného súdu podľa navrhovateľa bol v rozpore s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď neexistovala okolnosť, ktorá by v súdenom prípade umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe.

Uplatnil si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu náhradu majetkovej škody vo výške 125 eur predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík : zániku povinného, zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenencie povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku

nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov, na dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, pritom za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy považoval sumu 1.100 eur. Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na prijaté závery Ústavného súdu SR vo viacerých náleзоch (aj ich konkrétne označuje) vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní.

Okresný súd pri právnom posúdení veci postupoval podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci v účinnom znení do 31.12.2012. Aplikoval aj ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v účinnom znení do 31.5.2010.

Vykonaným dokazovaním, najmä po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 3Er/817/2009, súd zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý v označenej exekučnej veci doručil súdu dňa 15.10.2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 26.5.2009 sp. zn. SR 01706/09, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Karloveské rameno 8, Bratislava. Exekučný súd dňa 3.11.2009 vyzval súdneho exekútora na predloženie zmluvy o úvere č. 53171482, uvedenú výzvu exekútor dňa 9.11.2009 postúpil oprávnenému. Okresný súd súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie dňa 21.1.2010, napokon exekúcia bola zastavená uznesením okresného súdu č.k. 3Er/817/2009-18 zo dňa 31.3.2010 v spojení s doplňujúcim uznesením zo dňa 23.9.2010, nakoľko bola vedená na základe exekučného titulu, ktorý priznáva zákonom nedovolené plnenie, ktoré bolo súčasne v rozpore s dobrými mravmi. Oprávnený (v aktuálne posudzovanej veci navrhovateľ) odvolanie, ktoré proti uvedenému uzneseniu podal, zbral späť a odvolacie konanie bolo zastavené.

Navrhovateľ v konaní neuniesol dôkazné bremeno, nepreukázal základné atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (tvrdeným v žalobe). Nebola preukázaná existencia prietahov v exekučnom konaní, teda nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že exekučný súd v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 3Er/817/09 konal plynulo a bez zbytočných prietahov. Navrhovateľ nepreukázal svoje tvrdenie, že súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol s omeškaním viac ako 20 mesiacov, nakoľko žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu dňa 15.10.2009 a poverenie súdnemu exekútorovi bolo udelené 21.1.2010. Súd poukazuje i na závery rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/2002, podľa ktorého samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Exekučným titulom v dotknutom exekučnom konaní bol rozhodcovský rozsudok. Rozhodovanie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia najmä z hľadiska posúdenia zákonnosti priznaného plnenia a vykonateľnosti exekučného titulu si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, prihliadajúc najmä ku skutočnosti, že medzi oprávneným a povinným vznikol spotrebiteľský právny vzťah. Na túto skutočnosť reagoval zákonodarca aj následnou právnou úpravou ustanovenia § 44 ods. 2 EP, keď vylúčil aplikáciu ustanovenia o lehote na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípadoch, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Doba, ktorá uplynula od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do vydania poverenia na vykonanie exekúcie nie je takej povahy a rozsahu, aby bolo možné konštatovať navrhovateľom tvrdené porušenie práva na rozhodnutie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhovateľ nepreukázal v konaní ani vznik ani výšku tvrdenej majetkovej škody, pritom právo na náhradu majetkovej škody v sume 125 eur navrhovateľ si uplatňuje paušálne bez akejkoľvek konkretizácie a reálneho vyčíslenia nákladov v jednotlivých veciach. Navrhovateľ nepreukázal skutočnosti tvrdené v žalobe ako dôvody pre náhradu nemajetkovej ujmy požadované vo výške 1.100 eur. Nepreukázal, že v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, resp. k

insolvencii povinného. Napokon netvrdil aké konkrétne plánované podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli, kedy, v akom rozsahu došlo k hospodárskej strate, akým spôsobom a kedy došlo k ovplyvneniu jeho ďalších podnikateľských postupov v dôsledku tvrdeného nesprávneho postupu exekučného súdu. Vychádzajúc zo zásady hospodárnosti konania a prihliadajúc k dôvodom zamietnutia žaloby súd ďalšie dokazovanie nevykonával, vyhodnotil ich za nadbytočné.

O náhrade trov prvostupňového konania súd rozhodoval podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p. a odporcovi náhradu trov nepriznal. Odporca ako úspešný účastník konania si právo na náhradu trov uplatnil, avšak ich v zákonom stanovenej lehote nevyčíslil a trovy konania mu zo spisu nevyplynuli.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prioritne argumentoval, že súd nemal splnené podmienky ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. On (navrhovateľ) riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Ak súd napriek tomu prejednal vec podľa § 101 ods. 2 O.s.p., odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Odvolateľ namietal zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu vec. Citoval ustanovenie § 14 ods. 1, § 15 O.s.p. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. V súvislosti s touto odvolacou argumentáciou odvolateľ poukazuje na záver rozhodnutia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11NcC/46/2012-24 zo dňa 17.10.2012 v právne a skutkovo zhodnej veci, v ktorej nadriadený súd vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda z rozhodovania a pojednania veci. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušenie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možno uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad nepripúšťalo, nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie.

Odvolateľ argumentoval i tým, že konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Meritórne rozhodnutie súdu za tejto procesnej situácie je prinajmenšom predčasné.

Súd odignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti. Nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p., navyše keď on zdôraznil v žiadosti, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. On nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Porušil zásadu kontradiktórnosti súdneho konania, pritom kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto

skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolaťel poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Skutkovým základom sa mal stať ním (navrhovateľom) tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne vo veci meritorne rozhodol ignorujúc § 153b O.s.p.

Odvolaťel vytýka súdu, že odignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu konkrétnych výdajov, napr. na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle a arbitrárne. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Nesúhlasí ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V súdnom konaní hodlal prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, jeho (navrhovateľa) nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu, nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal najmä z procesného návrhu navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označeného priamo v návrhu na začatie konania. Vychádzal z rozhodujúceho a podstatného dôkazu, ktorý navrhovateľ označil - z obsahu súvisiaceho exekučného spisu. Vykonané dôkazy vyhodnotil súd v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k podstatným odvolacím argumentáciám.

Za rozporuplné vyhodnotil krajský súd odvolací argument navrhovateľa, ktorým namieta nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie JUDr. Eva Uličná uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 7NcC/280/2013-19 zo dňa 19.3.2013 nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci. Označené uznesenie nadriadeného súdu okresný súd doručil právnomu zástupcovi navrhovateľa dňa 9.9.2013. Označeným uznesením nadriadeného súdu otázka vylúčenia/nevylúčenia sudcov bola vyriešená, naviac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytýkajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Z pohľadu tejto procesnej situácie neexistoval dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, súd prvého stupňa mal

splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Navrhovateľ na meritórne pojednávanie bol riadne predvolaný. Predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 13.2.2014. Návrh navrhovateľa na zrušenie pojednávania z dôležitého dôvodu, pre podanie ústavnej sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu (uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7NcC/280/2013) - je účelovým a procesným podaním. Takéto podanie navrhovateľ uplatnil v dobe už po nariadení meritórneho pojednávania, i keď závery rozhodnutia nadriadeného súdu v otázke vylúčenia/nevylúčenia sudcov mu boli známe už od 9.9.2013. Navyše podľa názoru krajského súdu uznesením nadriadeného súdu otázka vylúčenia/nevylúčenia sudcov bola vyriešená právoplatne a v danom štádiu odvolacieho konania námietka navrhovateľa vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Zároveň odvolací súd dodáva, že ku dňu jeho rozhodnutia neexistuje žiadne rozhodnutie Ústavného súdu SR, v ktorom by bolo konštatované, že bola porušená zásada nestrannosti súdu/sudcu, resp., že by rozhodnutie nadriadeného súdu v otázke vylúčenia/nevylúčenia sudcov bolo v rozpore s právom.

Nedoručenie písomného vyjadrenia odporcu k návrhu navrhovateľovi nemožno považovať za procesný postup, ktorý by mal dopad na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Navrhovateľovi vecná argumentácia odporcu k podanému návrhu je známa z totožných sporov (v konaniach o návrhu navrhovateľa podaných v tisícoch obdobných právnych veciach u všeobecných súdov), navyše navrhovateľ mohol využiť procesný priestor zúčastniť sa meritórneho pojednávania, na ktorom okresný súd písomné vyjadrenie odporcu oboznamoval, odvolateľ mohol argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, bolo na navrhovateľovi, či tento procesný priestor využije alebo nie. Tým, že sa navrhovateľ nezúčastnil meritórneho pojednávania, o takúto možnosť sa obral sám.

Krajský súd vyhodnotil za účelový odvolací argument, ktorým odvolateľ poukazuje na predčasnosť meritórneho rozhodovania z dôvodu, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania. Súd o takomto procesnom návrhu navrhovateľa rozhodoval samostatným uznesením, jeho návrh na prerušenie konania zamietol, vyargumentoval svoje závery, ktoré ho viedli k zamietnutiu návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, navyše závery tohto uznesenia v samostatnom odvolacom konaní odvolací súd potvrdil pre vecnú správnosť.

Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní, skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu 3Er/817/2009, označený spis okresný súd lustroval, vyhľadal i stotožnil, oboznamoval na meritórnom pojednávaní, skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd uviedol ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval, vychádzal z rozhodovacej praxe súdov v oblasti spotrebiteľskej ochrany, ochrany práv spotrebiteľov, ako aj zo súvisiacej povinnosti exekučného súdu i v štádiu exekučného konania poskytnúť zákonom vyžadovanú ochranu spotrebiteľovi. Okresný súd rozsah dokazovania neustálil svojvoľne a sám, ale prioritne vychádzal z dôkazov, ktoré navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania označil. Rozhodujúcim dôkazom bol obsah exekučného spisu, údaje, ktoré súd prvého stupňa uvádza v písomnom odôvodnení rozhodnutia, vychádzajú z pravdivých a relevantných procesných postupov v exekučnom konaní. Napokon ani odvolateľ presne nevyšpecifikoval konkrétne ktoré skutkové údaje namieta, prečo a z akých dôvodov. V sporovom konaní nie je povinnosťou odvolacieho súdu dedukovať odvolacie dôvody, tie v sporovom konaní vymedzuje odvolateľ a nie odvolací súd.

Nie je povinnosťou súdu pre prípad nevyjadrenia sa odporcu k žalobnému návrhu postupovať podľa § 114 ods. 3 O.s.p. a rozhodovať rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b/ O.s.p.. Navyše takáto procesná situácia v súdnej veci ani nenastala, keďže odporca reagoval na výzvu súdu a predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu. Jeho písomné vyjadrenie súd na pojednávaní oboznamoval a uplatnený nárok navrhovateľa bol vykonaným dokazovaním preukázaný ako nedôvodný.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu je naplnená, ak sú splnené (prítom ide o kumulatívne splnenie podmienok) všetky zložky tohto zodpovednostného vzťahu,

t.j. existencia nesprávneho úradného postupu, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Je správny vecný záver súdu prvého stupňa v konštatácii neexistencie nesprávneho úradného postupu, tento záver súd prvého stupňa podrobne, rozsiahlo a dôsledne vyargumentoval. S jeho argumentáciou sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, na ne poukazuje. Za nesplnenia prioritnej - základnej podmienky zodpovednostného vzťahu t.j. neexistencie nesprávneho úradného postupu,- ďalšie hmotnoprávne otázky, t.j. otázka vzniku škody, výšky škody a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, resp. otázky náhrady nemajetkovej ujmy sú bez právneho významu. Z tohto pohľadu odvolacie argumentácie navrhovateľa smerujúce k súvisiacim vecným otázkam či už k výške škody, k výške nemajetkovej ujmy nemajú žiadne právne dopady.

Odvolací argument navrhovateľa, že hodlal predložiť pre účely súdneho konania listinný dôkaz - znalecký posudok je opätovne bez právneho významu, pretože závery tohto listinného dôkazu neovplyvnia prijatý záver súdu o nesplnení základu nároku pre neexistenciu nesprávneho úradného postupu orgánu štátu.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v § 142 ods. 1 O.s.p.

O trovách tohto odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom (žiadnemu z nich) ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ v odvolacom konaní úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by mu boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .